

célo uro, pa — Lipeta le vendar ni. Zadnji žarki zahajajočega solnca, zatonili so za gorami in v gozdu jela je temá prihajati. „Oh,“ zdihuje Mina ter vije z rokama, „kje je Lipe! Domú le vendar ni šel brez mene! Gozd ni velik in tudi nima posebnih stranskih potov, da bi bil zašel in se zgubil, Oh, ko bi vsaj denarjev ne bil imel!“ — Vsa prepadena hodi še nekaj časa po gozdu in kliče na vso sapo neporednega dečka. Ko ga pa vendar le ni, in se je tudi čedalje bolj noč približevala, okrene Mina zopet nazaj na vozno pot in hiti, kar le more, jokaje se — proti domu.

(Dalje sledi.)

Zadovoljnost.

Pavlek, mlad pastirček, je pasel na visokej gori čedo ovac. Vsede se na star hrastov štor in svira na svojo umetno-piščalko, da se daleč na okrog razlega. Kmalu se zbere pohlevna živinica na piščalkin glas okrog svojega pastirja in Pavlek jo že misli na nek drug pašnik pognati, kar zapazi, da njegove najljubše ovčike manjka med zbrano čedico. Nič drugega mu ne ostaja, nego iskati jo po gosto zaraščenem gozdu, v katerem se je berž ko ne zgubila. Po precej dolgem iskanji in hoji po temnem gozdu pride v pusto, z germovjem in kopinjem obraseno dolino. Tu zagleda v svoje ne majhno zavzetje zalo oblečenega gospoda, ki je ležal za nekim zelenim germom. Puška in torba zraven njega kažete, da je gotovo kak imeniten lovec iz bližnjega mesta. — „Oj, ljubi deček!“ reče trudni gospod, „že od včeraj hodim po tej divjej dolini; pravo pot sem zgrešil in takó svoje tovarše zgubil, ki so menda že davno domá, medtém ko jaz tukaj v divjej samoti žeje in lakote omagujem. Ali mi ne bi ti mogel pokazati pravega potú iz tega pustega kraja do kake hiše, da bi se vsaj nekoliko okrepečal in potem na pravo pot obernil?“ — Pavlek hitro ponudi zalemu gospodu nekaj pogače in sira, pa tudi čutarico s hladno vodo, ki jo je imel čez rami obešeno. „Vzemite in pokrepčajte se s tém, kar imam,“ reče Pavlek, „potem pa idite z mano, peljal vas bom na stezó, ki vas bo naravnost na veliko cesto pripeljala, po kateri se gre v mesto; mislim, da ste berž ko ne iz mesta.“

„Zadel si jo!“ reče gospod, „stori, kakor si ravno rekel in zeló ti bodem hvaležen za tvojo drago postrežbo.“

Ko se gospod nekoliko okreпча s ponujenimi darovi, ki mu so, kakor se je videlo, prav dobro dišali, pelje ga Pavlek iz pustega gozda ne obljubljeno pot. — Med potjó reče lovec mlademu dečku: „Ljubi moj! ti si me rešil gotove smerti; kajti lačen in žejen sem bil takó, da sem slabosti že omagoval, in ko ne bi bilo tebe, moral bi, Bog vé, kako dolgo še po neznanem gozdu sim ter tje hoditi, preden bi bil našel kakega dobrega človeka. Ne vem, kako bi te vredno in najbolje plačal za tvojo postrežljivost. Pojdi z mano v mesto, kjer ne boš več prebival v lesenej bajti, ampak v zalo in bogato ozaljšanem poslopji. Tam boš pri meni stanoval, z mano vred iz lepih in dragih posod pil, in naboljše jedi boš iz srebrnih pladnikov užival.“

Pavlek povzdigne svojo kodrasto glavico, pogleda nekako milo tujega gospoda in reče: „Vedite, da mi je misel, da sem človeka iz nevarnosti rešil, plačila zadosti. In kaj čém tudi v mestu? Prebivam mirno in veselo s svojimi starši v slabej, revnej kočici, ki nas varuje dežjá in mraza. To je res, da nima marmeljniovih stebrov, zasadili so pa oče krog in krog rodovitne vinske terté in žlahno sadonosno drevje. Ne daleč od lesene hišice šumlja hladna vodica izpod sive skale in se vije kot srebern trak po zelenem travniku. V jeseni imam dokaj sladkega mošta in okusnega sadja; črnega kruha ali še celó pogače, kakoršne sem danes vam dal, mi moja mati obilno pripravijo. Zlatá insrebra na mizi nimamo, ozaljšana pa je od duhtečih cvetlic, ki je vsako jutro nabere.“

Lovec. Pojdi z mano! v mestu imamo piramidna drevesa in cvetlice, ki ti bodo gotovo po volji.

Pavlek. Lepša je hladna dobráva, obdana z zelenimi goricami; lepši so merzli, kristalni studenčki izpod terde skale izvirajoči!

Lovec. V mestu boš slišal veselo godbo in vsakoverstne lepe pesmi, ki te bodo razveseljevale.

Pavlek. Tudi jaz pod domačo lipo v hladnej senci sedé včasih kako veselo zakrožim, pa tudi na piščalko sviram, da se daleč okrog sliši. Na paši mi pa veseli ptički s svojim petjem kratek čas delajo. Vaša mestna godba od prijetnega slavčekovega petja gotovo bolje ne kroži. — Tukaj le gospod je steza po kateri bote prišli naravnost na veliko cesto. Z Bogom! Srečno hodite! v mesto pa nikakor ne grem z vami.

Lovec. Kaj tedaj ti hočem dati, ljubi moj? Na, tukaj vzemi dve sreberni križavki in pa to-le drago slonokosteno piščalko.

Pavlek. Čimu so mi denarji? — Za moje potrebe imajo moji starši že zadosti. Moja lesena piščalka mi je tudi dovolj.

Lovec. S čim bi ti vendar vstregel, srečno zadovoljno dete! Kaj ti hočem dati, sinek blažene narave!

Pavlek. Če mi že hočete po vsej sili nekaj darovati, dajte mi persteno posodico, ki vam visi čez rami. — Lovec mu jo dá z veseljem, a Pavlek od veselja kakor mlado jagnje, po travi skače.

Kakó bi bilo vse drugače in prijetniše na svétu, ako bi bili vsi ljudje takó domoljubni, kakor je bil Pavlek.

Čimu so ti denarji,
Čimu svetno blagó?
Bog dal ti je naravo
Pripravil ti nebó.

